

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	3 frt — kr.
Fél évre . . .	1 „ 50 „
Negyedévre . . .	80 „
Egyes szám ára . . .	10 „

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . .	3 frt 60 kr
Fél évre . . .	1 „ 80 „
Negyedévre . . .	1 „ — „
Egyesszám . . .	10 „

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 haszbon posit sorért 5 kr. — többszori vagy terjedelmeseb hirdetésekért árlépten több adatik.

Nyilt térben való közlemények után három haszbon sorért 15 krajczát számították.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vácza” szerkesztőséghez 66 ut. 81. szám al Vácra küldendők.

Kéziratok vissza nem adának.

Viszhang.

Hogy egyesek a nemzetek életfeltételéi mily különbözők, felesleges lenne sokáig bizonyítani.

De valamint a halnak a víz, a madárnak a lég; ugy egy nemzetnek életető eleme a nyelv.

Vegyünk el a hal vizét, tegyük csépfolyóvá a madár legét, el fog veszni mindkettő.

Fosszunk meg egy nemzetnyelvétől, ép úgy elhal, mint a rengetegnek őris díszé, a tölgy, melynek belsejét liszté örölték a férgek.

S hogy azon szép fának, melynek neve Magyarország, belsejében számtalan féreg rágcsál s de hogy ezek között legveszedelmesebb az, melyek germainisatio név alatt ismerünk; nem kételkedhetünk.

Nem futolagos azon fájdalom, melyet a lapok felajdulása jel, hogy hazánkban a germainisatio mind nagyobb tért foglal el.

„Ha húsz tagból álló magyar társaságban egyetlen egy német fordul meg; a társulat némélt fog társalogni kedveért, habár meglehet, az együtt levők közt tíz tag van, a ki csak rozslat vagy szelgy sem beszél a német nyelvet. Az idegen van itthon nálunk, mi magunk idegenek vagyunk; pusztá magyarság lovagasságból és vendégszeretéstől, melyről nem is gyantijuk, hogy túlságban mennyire veszedelmes.”

És hogy ez tökéletesen úgy van, tapasztalhatja akárki csak minden bármily kis társaságba is. Városunk e tekintetben különösen nevezetes; csak hogy a di csöszög, mely majd ebből származand, Herostratusi díesőség lehet.

Nem mondjuk mi, hogy ne tanuljunk nyelveket; de igen is kívánjuk, s megköveteljük, hogy az, ki drága anyánk, a haza, emlőjén táplálkozik, tanuljon meg vele beszélni is.

A magyarnak kedveért egy sem tanul külföldön, csak azért, hogy vele társaloghasson, s mi csupa udvarasságból fizamitsuk nyelvtinket?

Sajnos, a vád önmagunkat sújt el-sőben is, s nagy részben mi vagyunk okai, hogy a „Herr Vetter“-ek daczárának, hogy némelyik félszázadig polgára már a hazának, még sem bírja annak nyelvét.

Uraim! ha ez így halad továbbá is, akkor „szerte néhetünk a hazában” bánatos arccal, de már késő.

A fájdalom annál sujtóbb, mert a sebet önmagunk ütjük. Legyünk saját tizhelyünkdel urak; ne legyenek másokak úgy, hogy a kifejlődött szellem önmagunknak ártsan. Azon iparkodjunk, hogy minden, ki e hazában él, legyen nyelvében s szokásaiban magyarság.

Tanuljuk a német nyelvet, de ne affectáljuk annak tudását.

S ne jogositunk fel senkit arra, hogy nemzeti nyelvünket lenézőleg tekintse.

Pedig, ha mi ily mostalán bánunk vele, kivánhatjuk-e, hogy egy idegenajki nagyobb kegyeletben tartsa.

Nem az erőszak, de a behelzőg modor az, mely nemzeti létünk sirjait képes megérsni. Azért mondja Tom-pa is:

Eldött, erős vagy — ah de jó is,
Hamar-bizalmas, gyermeteg . . .
Nem a komaj szerítés —, a hágy
Simogatástól féltetek.

X.

Zárszó.

melyet f. é. április 30-án a négyzet által rendezett felolvasások bevezetével felolvasott

Krométs Ferencz.

Tisztelet hölgyeim! A felolvasás jelen idénynek végére értünk, — a szerencse, vagy ha önöknek úgy tetszik, a szerencsétlenség az enyém, hogy bezárjam az ajtót, és beadjam a kulcsot, azonban mielőtt ezt tenném, engedjék meg, és részeltessenek bájós kegyeik egy elnéző mosolyában, hogy Önökkel egy névalmas beszédet közölhessek.

Hogy? hogy nem történt? az mindegy, fódolog csak az, hogy mindenesetre megtörtént, miszerint egy

szögletes értekezlet utáni összejövetelre, *) hol az illetők — felesleg is mondanom! — mint mindig, ez úttal is teljesen számban gyűllemének egybe, — moulom, ezen egy begyűllemlett nagy értekezlet, az éni árva nyakamba keríté, hogy a mai felolvasáson tartsam meg a zárszót; azaz . . . — hogy e szomorú eseményt szépen mondjam el, — a ritka szerencse oly kegydős volt, engem azon eléggé magyra nem becsülhető kifittetés magas polczára lebbenteni, hogy T. Nagyságokkal jelenleg cseveghezzek, — míg ellenben Önök — sajnos! — azon siralmas sorra kárthozható, hogy unalmas gondolataimnak szavakba östökélt hangvartalmú türellemmel végig hallgatni kénytelenesnek.

Érzen a nehéz feladat még nehezebb súlyát, nagy zavarban vagyok, szorult keblem, és dobog árva szívem, valamint is hogy bájós helyek előtt mindig szörnyő zavarban szokom lenni, mindig véghetetlen szoruhni sokot érzenek keblem, és viharosan dobogni gyenge szívem: — ily, rém névze szomorú körülmények között, elképzelhetik szép Nagyságok! — mily szánandó helyzetben valék, nem tudva, hol és min kezdjem a csevegést?! — de mind hiában, rém diktálták! azaz . . . akarám mondani . . . nekem juttok ki, a szerencse.

Eleget törtem valami ok gondolatlan a fejemet, de hiában! ilyenek nálam nem szoktak megteremni? — jöttem, mentem, mint Orbán lelke, hogy tiz valami égi sugallatára megszall, de a mai szék világban messze vagyunk-e az égtől, hogy az ilyféle sugallatok telegraphon sem tudnak hozzánk jönni? — vagy hogy az égi sugallatok kezdének-e fogytán lemi? — elég az hozzá, hogy én egyet sem találék, — vagy ha egy eltűvőt ily fecké engem keres vala, talán ő nem talalt meg engemet, a mi azonban rém névze

*) Megjegyzendő, hogy ezen utolsó felolvasás programja az illetők által az utczán, egy szöglet-ház előtt, hol részben cselleg találkoztak, határozott volt meg.

egyre megy, így tehát sem okos gondolni sem égi sugallat! — mit tegyék? ugyan mit gondolnak szép Kegyetek, mit tettem? — hát én bizony elkézeltem szörnyű módon desperálni, és szörnyetegen desperáltam.

Ezen desperáció, a melyben — közvetlenül legyem mondva — már fejem is őszülni kezdett, egy ízben ide tévesztet és szüfnalak közé, nem volt itt senki, ki siralmas helyzetemet megköszönte volna, magam voltam, mintha csak valamely kitűzött mikfével próbá pontossan megtartatni szokott illeje után, még csak egy szerény orátska ketyegett volna le az idő kerékén, — mondom, oly szörnyen magam voltam, mint az ilyenkor kivételesen korán jött; — és mit volt mit tettem? — itt is csak desperáltam; — hiában néztem a szüfnalak közé, hiában emeltem szememet az égre, — vagy is... akarám mondani... a plafondra, — hiában a színtérre, hiában innen az erkélyre, — mindentűt csak őreség mintha csak agyam belsejét láttam volna a tiköbber, így szörnyű sötét űreség! — elgondoltam: hogy hány és mennyi okos beszéd, gondolat és eszme szeggett el e helyről, a megtartott felolvasások alkalmával?! — eleget néztem és kerestem, hogy talán majd ezeknek forgácsait fel lehettem és deszkázatom, — de ismét semmi, és csak semmi! — végre desperációmban már elszántam magamat, hogy leugrom innen, — midőn rém mered nagy bámulva a suglyuk, azon oráculum, mely már anyai szereplőt kirántott a hinárból, — és a melyt mégis örökké kár-

pálnak mindazok, kik, közvetlenül szólva — esetleg szerepeiket nem szokták megtanulni, — mondom, rém mered nagy bámulva a suglyuk, mintha csak kérdeznék akarta volna, hogy lát mi hozott ide, ily néma magányba? szerencsétlen! — Persze hogy könnyű volt neki, és kelhető nekem, mert ő belőle már elég okos gondolat hangzott ki, de én, ki — főleg szép holgyek előtt — soha egy okos szót sem tudtam még kihozni, — nekem — siralmasan nehéz volt; — elmerengtem... eszembe jutott, hogy de is könnyű volt a mulkört itni, azt a szép orátiót megtartani a választókhoz, melyet oly kelleműs holgy sugott, mint az a Bánfalviné, — de nekem — nekem nem sug senki, — azok elmentek, én még most itt vagyok, magam, egyedül, mint a pohárba mártott piszkóta.

Ezen végzetes helyzetben állék itt, a suglyuk tátonog mélységes sötétebe meredő tekintettel, midőn megvillan káprázó szemem előtt egy tárgy, egy a suglyuk szélén, épen ott, a hová teték, — úgy nézett ki, mint valami könyv, de nem volt könyv, úgy nézett ki, mint valami rézzel megvasalt tok, de nem volt tok, — azt kérlik talán T. Holgyeim, hogy hát mi volt? megmondom... egy album; — lehajtottam szépen, és tele kíváncsisággal felvettem, mert azt ísmét hogy szép holgyeink néhány arcképet fogom benne találni, — és kilónós — ezen reményben mindjárt úgy éreztem magamat, mintha nem lennék egyedül, elhagyatva, — azaz, mintha többen lennének, megforgatván kezeim között,

és áluitalt kiinyitani, . . de óh csalódás! — nem voltak benne arcképek, csak letrét laposkák, és képzőlék! miről száltak a lapokra írt jegyzetek? miről?! — lát a mi desperációhoz, a mi ide tüzött, a felolvasásokról... valami szerencsétlen trüfiter irhatta! — kellekét még maig sem tudtam eltalálni, a firákék czime pedig ez vala, „Emléklapok a vázeli felolvasásokról,“ — most már aztán igazán le akartam ugrani, de az album a kezemből volt, és ha veleg ugram le, és mellettém lelék, még valaki arra a szerencsétlen gondolatára jón, hogy én írtam.

El vetted tehát sötét gondolat! — de most mit tegyék az albummal? — mit?! — szépen a zsebeembe tettem, és mindén töltem még ennyi okos sem telnék ki, fellettem magamban, hogy felolvasom hát ezt. — És ime! egyszerű lezathant lelkesről a nagy súly, eloszott szivernyű a boru, és könnyű kelbellel tüzözék e helyről, hova a desperáció tüzött.

Ime T. Holgyeim oly varázserővel bírnak e falak, hogy a kinek bánta van, hozza ide, itt felvidul, — a ki desperál, csak ide meneküljön, itt vigaszt, itt . . . itt . . . még alibot is fog találni; — ime itt van, lásd, mit tartalmaz.

Emléklapok

a vázeli felolvasásokról.

Március 13-én.

(Eltűzés Gyula megnyitó beszédére.)

Ha valaki felkötötte a kolompot, illő, hogy beharangozzon; *) a harang

*) Mondhatom nem valami szépen kezdődik.

TÁRCSA.

Minden embernek van bogara; már kérem, ezt ne tessék úgy érteni, hogy az a bogár szép együteményben van egyenként felgombostozva. — O nem! mert hisz akkor csak szép olvasó-nőinknek csinálnák rövidséget s a tú-népét illetleg jogbírlástól megvétenék el, mi egy férfit tekintve, végtelen udvarlással s kápiszágj lenné. — Többször hallottam már, hogy „magának“ — már mint nekem, „bogra van.“ Természetes ez én nem érthettem, s mi több, rettettes ideges lévén, már a bogár-né is tengeri betétségbe ostem, hát még az, elköpelteltek szép olvasónőink! mily borzasztó rombolást, dúlast vitt véghez. kedélyemben, mikor szemembe nyíltan azt mondják, hogy „bogra van. Ha történetesen nem tart vissza az észszemérem s ha lett volna kinek puha karjai közé dűlnöm, esküszöm a legfeyesebb alábelőre, elájultam volna.

Igy azonban kénytelen valék oly valamit szüfnalakra, a miről csak később győződtem meg, hogy csupa valóság, — mikor megmondták, hogy az a bogár nem is bogár én, hanem — rögzeme.

Ezt már kezdtem valahogy felögni, de mégis nem értem, hogy mikor mindig esk, miként lehet, hogy akkor rögzeme, holott kellene mondani lity—lity— vagy árszemes; akadt egy jókaróm, ki, midán már jól mutatott az én gyengeségem felett, megjött és felvilágosított.

Tehát csakugyan van nekem egy rögzem, vagy ha úgy tesztek, — minthogy már most minden apathyán megszűnt, — egy bogaram.

Sok kellemetlenségbe vezetett már, de minthogy sokan írótának tőle, szemet hunyva hagylák ezen kis spicizt menni, nem is gyávna, hogy számos tolettöletük s más efféle kikutatása által mennyi háboromak oka ő.

Az én bogaram az, hogy minden áron „Tárcsáir“ akarék lenni. — Egy tükör, melyben az érdekes mozzanatok hűmása szemlélhető; egy irigylésreméltó virágkörök, mely mindenszép szemet elbájol, oly tényszerű, melyek önkényt hódolatra ragadnak. — De mi egy „Tárcsáz“ boldogsága ehhez képest? midőn minden lelt, melyet a papírúra tesz, a szép szemek keresztütlében lüngöl; — midőn minden szó az cperjakákat egy kellemes mozgásba hozza; — s hát a lehelletleri mosoly, mely helyeslőül vonul el az arcz rózsim szeléten, nehogy azok szirmai leperzszék!

Van szerencsém tehát magamat bemutatni, s készségemet mindazok iránt, melyek a mult lomtarában hevernek, feljárnálani! — Csak tessék szép olvasónő hozzám fordulni, s én — pletykán kívül — mindennel szivesen szolgállok!

Egy hídön állók, melynek neve: j e l e n ; — visszatérünk a — múltba. — Ott látók egy szép panorámát, melynek kerete egy kedélyes társaságot zár magába. Ekt alkak ködélyes daczára a vilárral, a másik egy gyenge képes daczára a szüfnalon simul hozzá. Körülötte virágok szbzongók. — Minden árill, még a hivatalnoknak is jökédvük van. A fekete sereg kezében egy sir az a szarvaz fa, mintha apja lett volna rá hajdanában felmagasztalva, — ez árulla el, hogy a viga-

dők — magyarok; — kik, ha szívük még, oly csodulni is az örömtől, a komolyság bizonyos fokát le nem vetkőztetik.

„Nem is társalogunk“, hangzik egyszerre; varizsított volt ez, oly annyira, hogy a hegyek királyának komaszárlatán hajszálai is mind egész vagysis a plafondnak meredtek; — Neptun, a vízek királya pedig szigonyával úgy felzavarta a vizet, hogy a jó kedvűnek nem lett sem hossza, sem vége.

En nagyon sajnálom, hogy rövid időig volt látható a „csellóság“ is.

Strike! — ez most oly közönséges, mint a májusú rósa idő. Ezen szépművészetek, még szabad ípar nem csak a női gyöngéd kezét gyakorolják, a pamutszálak legfantasztikusabb összekötése által.

Most azonban már a művészek azon faja is meghódolt e nevezetes nyugati virámnak, melynek nem diplomácia a „keszke“ van kimetszve.

S midőn a Strike oly általánosn felkapott divat, ki merészüléséig az édes tudathat ringatni, hogy a dalárda is be nem üthet? s így történt.

Strike-oltak nagyban, volt vita, volt lármá, gyöngéd czivakozás, kapacitázás s mért történt mindez? hogy a la-kapocok zététt-pessenek, s nyakból, még pedig erősebbek, melyet a pártoközök rögzéje sem es; hamar rághat meg, vátssanak fel.

Nem szeretem, hogy oly hamar fecereunt magam állomást. Azt ohajtottam volna azon nagy tüzét, mely már is két úr szakított perzelte, le, a most már teljosen felszerelt uszóhábon oltották volna el a fék — hallesszel.

érez
lyes
a
lenc
tűz
héd
fél
siki
hogy
zét
és
sz
tér
a ró
kedv
ben
za
a k
örök

(T. Z

érez
olya
még
hett
den
radt
bort
olya
kérte
előre
életé
a Du
gár,
már
kette
meg
g a s
jó, —
nek,
jék
őlel
nyek
vők
hol
kon
meg
felad

(Dr.

velés
a ha
részse
van,
koris
ne vé
s mid
— ug
semmi
tudott
dének
— és
haj í
munde
im! n
egy n
forró
— sz
túza,
mosol
vos,

éreznyelve azonban mindig tömpebb-lyesebb valami, mint a mai nap, sőt a lelkes négyzet felállítására ide szer-legend bájós hölgyeink, kik nemcsak a táncztermek királynői, hol a férfiser-egy földolatát kecsesen fogadják, hanem felvölgva houlányi magasztos hitvá-lyukat, ellangyják kedves házú köröket, hogy a szellemi kinekek ragyogó me-zőt magukra öltve, világót, — a tudás és mtvélődés fényes világát terjeszsek szét környezetük között, kik elessék a természet titkát, hogy miért királynője a rózsza a virágoknak? — azért, mert kedves illatával betöltve a léget, köré-zen minden elbájolt, megbűvöl; — ró-zsza — hölgy, ábrándos által a feinköl kiképzett lélek, mely hervadtalan és örök tavaszt varázsol maga köré.

(T. Zay László felolvasására, az érzelkéről.)

Érzékek! azt mondják, hogy öt érzék van, és én mégis láttam már olyant, kinél mind az öt megvolt, és mégis érzékeltlen volt; — könyörög-
hettél eunek, elmondhattál nekí minden szépséget, — ő érzéketlen ma-
radt; — találokott olyan is, ki térdre borult előtte, összekulcsolta kezét, úgy kérte, — ő érzéketlen maradt; — volt olyan, ki lábálhoz tette mindent, még életét is, azt mondá hogy meghal, hogy a Dunába ugrik, vagy főbe lövi ma-
gát, — hiába minden! ő érzéketlen maradt; — őh nem, szép érzés az érzé-
ketlenség! — azért a hölgyek lássák meg mindzart, a mi szép, — hall-
gassanak meg mindent a mi jó, — élvezzék illatárját minden-
nek, mi nemes és magasztos, — izel-
jék a boldogság úde kelyhét, — és öleljék keblükre a honfényt ére-
nyek gyöngyeit; — az ő érzékény szí-
vök soha se legyen érzéketlen ott, hol a nemeskeblű fellekelés és jóté-
konyság virágait ápolni, fejleszteni és megvívni a női szívetek jutott legszebb feladatán!

(Dr. Bolgár Lejos felolvasására, himnlöl-táráról.)

Orvos nélkül az emberiség szen-vedései talán elviselhetlenek lennének, ha a baj ügyes orvos gyógyításában részesül, úgy a beteg ekkor is mentve van, ha az orvos egyetlen, a beteg ek-
koris mentve van, esak hogy örökre; — ne véljé azonban senki, hogy az orvos-
skop mind az egyetemen képezetnek; — ugyanis láttam én már betegeit, kin semmiféle oklevéles orvos segítini nem tudott, az arcz rózsái hervadtán kez-
dének, — a szem fénytelen, becseslőt, — és az útér lúszan vert, szóval: a baj igen nagy volt, — próbálva lett minden, nem használt! — miig végre im! megjő az igazi . . . t. i. orvos, — egy mosoly! egy a lélek mélyéig ható forró pillantás! a beteg arca kipirul, — szemében felragyog a boldogság tize, útere melegen ver, és az ajkak mosolyogva nyílnak, ez aztán a jó or-
vos, a kedves háziorvos! — külön-

ben a nők, himnlöltés nélkül is túl-tesznek orvosi gyógykezelésben a fér-
fiakon, — mert egy szép nő egyetlen mosolya meggyógyítja a férfileket, — egy igen szava pedig a megdermedt szívet is életre ébreszti.

Március 19-án.

(Förster József felolvasására a dívatról.)

Dívat! ez a legnagyobbn zsarnok, eunek hódol minden, nem is hiszem én, hogy a dívat nem valami szép hölgy, — különben, hogy borulhatna lábái-
hoz, és hogy hajolhatna meg előtte if-
jú, és agg?! — de talán még sem lesz hölgy?! mert hiszen a hölgyek hódol-
nak neki leginkább, már pedig hölgy hölgynek hódolni épen nem, vagy csak nagyritkán szokot; — de talán azért mégis hölgy lesz, mert véghetetlen ismerésly, — ma felelmi ezt, holnap másé földig alázza, — vagy talán azért lenne hölgy, mert nem állandó?! vagy mert imádó, mert hősei vannak?! — akkor orvos is lehetne, mert betegek, boldogjai is vannak! — már legyen a dívat akár nő, akár nem, zsarnoknak zsarnok marad, lémezeit viseli minden-
ki! — de hogyha egykor szerződly annyira kié, hogy kimenne dívatból a felolvasás, — akkor kérem csinlja-
nak ellene forradalmat.

(Vida Vilmos felolvasására a mythológiából.)

A mythologia szerint a régiek is-
teneket és istennöket hittek, és ezek-
nek áldoztak, most már csak egy istent hiszünk, és mégis a bálványimádás nem akar elavulni, — hány istennöt, vagy isteni nőt bálványozunk ma is?! — hányunk tömjénezünk? és lányat emelünk az egzekig? — és mennyien csak áldozatokul?! megcsik az ember szíve, ha elgondolja, hány férfi törté, és szegte már értők nyakát! — azon-
ban a bálványimádás legfőbb cultusza mai nap az arany borjú! az ó-testa-
mentumban nem tánczoltak körülötte oly eszeveszetten, mint ma, — hány ember van, kinek ez az istene?! — és csodálatos de igaz, hogy ma még ak-
kor is imádják, ha bankópirosból van; — bizony rongyos cultusz ez! — de ki tehet róla? fenáll! veszedelmes fen-
áll! habár egykor Mózes összetörte is.

(Kronéits Ferenc felolvasására az ó-világ történelméről.)

Kjár az ósidők mohos, penészes te-
metőjében? vízőzőn előtti időkben? honnan elővezeti az óskor legnagyobb szárazföldi állatját a mammoth, vagy is az óskori elefántot? mintha bi-
zony a mai világban is nem lenne elég elefánt? — kár volt ám azt a vízőzőt olyan nagyon emlegetni, mert im! oly szépen megeredt az eső, hogy kevésbé mult, miszerint az egész felolvasást szépen el nem mosta, — jobb lenne az ilyen dolgokat eltemni nyárra, midőn nagy a szárazság, — akkor legalább lenne valami haszna, ha oly szépen megeredt az eső; de így, most csak

feneketlen sarat esindát, a miben Vá-
czon úgy is hőlvelkedni szoktunk; — az igaz hogy itt más iflyéle kellemekben sem szálkölkölnök, van itt minden, esak győzőnk nyelni! igaz ugyan, hogy sok meg nincs, — de majd lesz . . . csak várjunk egy kicsit . . . eljön minde-
nek a maga ideje . . . csak szépen lassan . . . hogy el ne essünk . . . lesz itt minden, majd ha beköszönt az a bi-
zonyos fagy.

Egyletli mozgalom.

A váci dalkörhöz. Alóírott nem mulaszthatja el, sőt kedves kötelességének tekint, hogy f. hó 14-ére egytőlhott rend-
kívüli közgyűlés a közönség előtt is tu-
domásban lévő egyeti választókadit megszán-
tette — ezért köszönetet mondani. Köz-
métel tartozom pedig azért, mivel megát-
szott az iflyéle hátrazolatlak az egyletnek, különösen egyrésztly értelmű teáján — kik előtt kérem, le a kalappal! — hogy valóban fölfigyél az ügy fontosságát, hogy ügy érdeket, s fajt ezen t. urának e vizslyát tovább jó szemmel nézi. Köszönet továbbá a bizalomért, melyely engem az említett közgyűlés előbbi karaggy állomásomba (ide-
genesen) visszahelyezett. Ezek után pedig legyen a t. váci dalkör meggyőződés arról, hogy tapasztalva eddigi lelkiismeretes mű-
ködésémet, ezután is oly buzgalommal s ügyesszettel visелеm azon egyrészt gondot-
adó s terhes, de másrészt roán nézve meg-
szólított hivatal. Végül pedig csak arra kérem t. működő tagjait egyletnek, hogy önké-
gy lelkessive a szent ügyért mint én, oly kitarással és szorgalommal mint én — minden eddig történttel felelve — vállvetve fogjunk magyarul mondva a dologhoz; gyul-
jenek, kérem, mindig minősémben a tanórák-
ra, s iparkodjunk az eddigetén sokkal szebb eredményeket fölmutatni tudni, hogy elmondhassa a közvélemény, miszerint a váci dalkör tagjai tudják megakart a sze-
mélyes érdekekben, szívükön hordva az ügy fontosságát — nem felelték el föladataikat; a mi tudjuk, hogy fölétek minden egylet fölállításának.

Magamat pedig a t. ez. váci dalkör sokszor tanusított jó indulatába ajánlva vagyok

Taricsky Ferenc,

a váci dalkör karagya.

Meghívás. A Vác-vidéki valdás-
felekezet nélküli „Néptantóki egylete” folyó éj június hó 19-ik napján d. e. 10 órákor Váczon a „Curia-vendégő nagy termében, az 1871-ik év első feléti közgyűlését tar-
tanlja, melyre az egylet t. ez. tagjai tiszte-
lettel meghívattak. Tárgyai lesznek: 1) A
léti közgyűlés elintézésé tárgyáról fel-
jegyzőnyv hitelesítés. 2) A ngym. m. kir.
között. ministerium által megerősített egy-
letli alapszabályok” felolvasása és némely pontjainak netaláni módosítása. 3) Az al-
apszabályok értelmében új tiszviselőki válas-
tás. 4) Pénztár állapota és könyvvár mi-
tása. 5) A néptantóki meggyűlés. 6) A nép-
nevelési ügyébe vágo, s a jövő közgyűlésig az egylet tagok által közfoglazandó valamely pályami feladat. 6) Több fogalom új elin-
tézése. Vác, 1871. éj május 19. Blum-
feld Fülöp, a váci tár. feleml tanodának
rendes tanítója, egylet el. lejegyző.

A „Vác”-lap 20-ik számának leve-
lezési rovataiban megjelent, dalkörünk
érdeklő cikkére örömmel constatálhatom,
hogy a dalkör kebelében előfordult viszá-
lyok a f. hó 14-én tartott rendkívüli köz-
gyűlési értekezlyen tör. Ellásy Gyula,
Schmidt János, Taricsky Ferenc s több
értelmes tagtárs urak békés szellemű indít-
ványai által tökéletesen megszünteték, s
már ma a dalkör ügye minden szemlélye-
desék miatt támadt félreértésöket menten áll.

